

1

*Letiště Le Havre-Octeville,
pátek 6. listopadu 2015, 16 hodin 15 minut*

Malone cítil, jak se mu nohy odlepují od podlahy, a hned nato uviděl paní za sklem okénka. Měla sice na sobě fialový kostým připomínající policejní uniformu, ale měla kulatý obličej a legrační brýle. V té průhledné budce vypadala jako paní, co prodává lístky na kolotoč.

Měl dojem, že se mámě trochu chvějí ruce, byla námaha udržet ho takhle nahoře.

Paní za sklem se mu zadívala přímo do očí, potom se obrátila k mamince a pak si prohlížela malé hnědé knížečky, které držela otevřené v ruce.

Maminka mu to vysvětlila. Ta paní ověřuje jejich fotografie. Aby si byla jistá, že jsou to skutečně oni. Že mají právo nastoupit do letadla.

Jenomže ta paní nevěděla, kam letí. Kam opravdu letí. Jenom on to doopravdy věděl. Letí do lesa lidožravých obrů.

Malone se opřel rukama o parapet budky, aby nebyl pro maminku moc těžký a nevyklouzl jí. Díval se na písmena na saku té paní. Samozřejmě ještě neuměl číst, ale nějaká písmenka už poznal.

J... A... N...

Letuška pokynula ženě, aby dítě postavila. Jeanne obvykle nebyla tak snaživá. Hlavně ne tady, na tomhle malém letišti v Le Havre-Octeville, kde byla pouze tři okénka, dva pohyblivé pásy na zavazadla a jeden přístroj na kávu. Dnes byl však od oběda celý bezpečnostní oddíl v pohotovosti, hlídali to tady od parkoviště po letištní plochu. Všichni byli v pozoru a hráli si na schovávanou s jakýmsi neviditelným uprchlíkem, přičemž bylo naprosto nepravděpodobné, že projde zrovna touhle vzdušnou myší dírou.

Ale na tom nezáleželo. Komisařka Augressová byla nekompromisní a mluvila jasně. Rozkaz zněl: vyvěsit fotky těch chlápků a dívky na zdi v hale a uvést do pohotovosti každého celníka a každého člena bezpečnostní služby!

Jsou nebezpeční.

Hlavně jeden z nich.

Nejdřív lupič. Potom vrah. Recidivista, podle varovného popisu, který byl rozeslán do celé sítě regionální policie.

Jeanne se naklonila trochu dopředu.

„Už jsi letěl letadlem, chlapečku? Už jsi někdy cestoval tak daleko?“

Chlapec ustoupil a schoval se za matku. Jeanne neměla děti. Neustále žonglovala s příšernými rozpisy služeb na letišti, což bylo vynikající záminkou pro jejího pokryteckého přítele: dal výhybku pokaždé, když se zmínila o založení rodiny. Přesto to s dětmi uměla. Často víc než s chlapy. Měla na děti nadání, uměla si je ochočit. Děti a kočky.

Znovu se usmála.

„Nemáš strach, že ne? Abys věděl, tam, kam letíš, je...“

Schválně protáhla hlas, aby zvýšila napětí a aby za matčiným nohama naditýmá v těsných džínách vykoukla špička nosu.

„Je tam džungle... víš? Je to tak, kocourku?“

Chlapec trochu couvl, jako by ho překvapilo, že může letuška takhle uhodnout jeho tajemství. Jeanne se naposledy podívala na pasy a potom je energicky orazítkovala.

„Ale bát se nemusíš. Letíš s maminkou!“

Chlapec se znovu schoval za matku. Jeanne byla zklamaná. Jestli teď ještě ztratí ten feeling s haranty... Ale hned se uklidnila. Tohle místo nahání strach, navíc ti debilní vojáci chodí po hale sem tam s bouchačkou za opaskem a FAMAS puškou na řemeni, jako by komisařka Augressová seděla u obrazovky, sledovala je a udílela jim body za dobré chování a horlivou snahu při ostraze.

Jeanne to nevzdala. Její práce byla bezpečnost. Což také zahrnovalo péči o pocitové bezpečí klientů.

„Zeptáš se na to maminky. Ta ti vysvětlí, co je to džungle.“

Matka jí poděkovala úsměvem. Od dítěte se taková reakce nedala čekat, ale chlapec stejně zareagoval.

Podivně.

Jeanne nevěděla, jak si má vysvětlit ten chlapcův kratičkový pohled, kterého si všimla. Byl to zlomek vteřiny... Když pronesla podruhé slovo „maminka“, ten malý se nepodíval na svoji matku. Otočil hlavu opačným směrem, ke zdi. K plakátu s fotkou mladé ženy, který tam sotva před několika minutami nalepila. S fotkou dívky, hledané policií v širokém okolí, a toho chlápka vedle ní. Alexise Zerdy. Zabijáka.

Určitě je to jenom dojem.

Chlapec se možná díval na skleněnou stěnu nalevo. Nebo na letadla vzadu. Nebo na moře v dálce. Je určitě duchem nepřítomný. Už je ve vzduchu.

Jeanne ještě váhala, jestli se má matky a syna na něco zeptat, zaháněla nevysvětlitelné podezření, předtuchu, podivný dojem ze vztahu tohoto chlapce a jeho matky.

Bylo tu něco nezvyklého, něco rozpačitého, ale nedokázala to definovat.

Všechny jejich doklady byly v pořádku. Pod jakou záminkou by je zadržela? Dva vojenští bažanti s oholenou lebkou prošli kolem v maskáčové uniformě stažené v pase, jejich vysoké boty klapaly. Zajišťovali bezpečnost a naháněli hrůzu rodinám.

Jeanne se vzpamatovala. To je ten tlak. To nesnesitelné ovzduší občanské války na letištích pokaždé, když se nějaký nebezpečný týpek potloukal v okolí s policajty za zadkem. Je moc citlivá, věděla to o sobě, s chlapy to bylo totéž.

Jeanne podala pasy otvorem v okénku z nerozbitného skla.
„Všechno je v pořádku, madam. Šťastnou cestu.“

„Děkuju.“

To bylo první slovo, které ta žena pronesla.

Na konci odletové dráhy se právě do vzduchu vznesl Airbus A318 společnosti KLM nebesky modré barvy.

Komisařka Marianne Augressová zvedla oči k azurovému airbusu, který brázdil oblohu. Chvilku ho sledovala, jak letí nad oceánem petrolejově černé barvy, a pak znovu pokračovala ve svém strastiplném stoupání.

Čtyři sta padesát schodů.

Jibé, o padesát schodů nad ní, si dovolil ten luxus seběhnout k ní. Jako by si její zástupce hrál, jako by ji vyzýval! V tuto chvíli Marianne tahle maličkost štvála víc než všechno ostatní.

„Mám svědka!“ křičel inspektor, když byl od ní asi dvacet schodů. „A ne ledajakého...“

Marianne Augressová se zachytila zábradlí a využila toho, aby se nadechla. Cítila, jak jí po zádech stékají kapky potu. Nesnášela, jak se koupe v potu při sebemenší námaze, na každý gram, o který přibrala, připadalo pár kapek navíc. Ta zkurvená čtyřicítka, rychlé obědy, kdy do sebe v běhu něco hodila, večery trávené na kanapi, osamělé noci a neustále odkládané ranní běhání!

Její zástupce letěl dolů ze schodů, jako by závodil s neviditelným výtahem.

Zapíchl se před Marianne a podal jí jakousi šedivou krysu. Vlhkou. Mrtvou.

„Kde jsi to našel?“

„V křoví o pár schodů výš. Alexis Zerda to tam určitě mrsknul, než zmizel.“

Komisařka na to nic neřekla. Jenom vzala mezi palec a ukazováček ten kousek zplhlého plyšáka s odřenými chlupy, skoro vybělenými, jak je někdo neustále hladil, cucal, žmoulal a tiskl k sobě. K chvějícímu se tělíčku tříletého kluka. Dvě kulaté oči ušité z látky vypadaly obrovské. Upřené. Jako by ztuhly v posledním hrůzném pohledu.

Jibé se nemýlil, komisařka držela v ruce svědka. Roztrhaného svědka. Špinavého. Z nějž někdo vyrval vnitřnosti. Někdo ho definitivně umlčel.

Marianne si přitiskla plyšáka k sobě a pomyslela na nejhorší.

Dítě by nikdy neodhodilo svého plyšáka.

Mechanicky rozhrnula chlupy hračky, jako kdyby hladi-la mužskou hrud'. Na akrylových vláknech byly hnědé stopy. Určitě je to krev. Stejná, jako našli ve skrýši o několik stovek schodů níž?

Chlapecova krev?

Nebo krev Amandy Moulinové?

„Jdeme dál, Jibé!“ přikázala komisařka schválně útočným hlasem. „A šviháme. Nahoru!“

Inspektor Jean-Baptiste Lechevalier nediskutoval. Už byl pět schodů před svou nadřizenou. Marianne Augressová se snažila sladit své kroky s myšlenkami, zaprvé aby únavou nezpomalovala výstup a zadruhé aby si tvořila hypotézy, jednu pěkně za druhou, vyrovnané jako schody. Ačkoli jí v hloubi duše vyvstávala jedna jediná a naléhavá otázka:

Kde?

Vlak, auto, tramvaj, autobus, letadlo... Alexis Zerda má k dispozici tisíce prostředků, jak uniknout, jak zmizet navzdory pohotovosti vyhlášené přede dvěma hodinami, navzdory plakátům, vývěskám, desítkám zmobilizovaných mužů.

Kde a jak?

Schod po schodu. Jedna úvaha přitáhla další.

Kde, jak a proč?

Aby se vyhnula další otázce. Té hlavní.

Proč odhodil toho plyšáka?

Proč vyrval mazlíka z chlapcových rukou? Chlapec určitě ječel, odmítal udělat krok a vylézt o jediný schod výš, radši by umřel na místě, než by se odloučil od téhle opelichané myši, která voněla po něm a po jeho matce.

Mořský vítr sem přinášel nesnesitelné pachy paliva. Lodě pro přepravu kontejnerů ucpávaly v dálce plavební dráhu, vypadalo to tam skoro jako na křižovatce, kde stojí autáky na červenou s čumákem nalepeným k zadku vozidla před sebou.

Žíly na komisařčiných skráních nabíhaly. Krev a pot. Schodiště jako by se protahovalo donekonečna, jako by po každém schodu, který překonala, jako zázrakem vyvstal další, až do nebetyčné výšky, až za její zorné pole.

Jediná neodbytná otázka neustále narážela na stěny její lebky.

Proč?

Protože Zerda neměl v úmyslu zatěžovat se tím chlapcem? Ne víc než plyšákem? Protože stejně klidně odhodí toho kluka do nějakého příkopu o kousek dál, jen až najde příhodnější místo?

Další airbus se objevil na obloze. Letiště je odtud necelé dva kilometry vzdušnou čarou. Aspoň že tudy Zerda neprojde, uklidňovala se Marianne při pomyslení na bezpečnostní opatření, která na letišti uvedli do chodu.

Ještě několik desítek schodů. Inspektor Lechevalier už byl skoro na parkovišti. Komisařka Augressová teď vystupovala po schodech pravidelným tempem. Prsty měla křečovitě zaťaté do šedivé koule chlupů, občas ji prohnětla, jako by se chtěla ubezpečit, že plyšákovi opravdu vyrvali srdce i jazyk, že tohle plyšové zvířátko nikdy nikomu nic neřekne, žádný příběh, ani

mu nesvěří nějaké tajemství nebo důvěrnost; že je definitivně mrtvé po všech těch hodinách důvěrných rozhovorů s Malonem, po příbězích, které se svými muži poslouchala stále dokola.

Komisařčiny prsty si vteřinu či dvě pohrávaly s tuhou srsť, potom se najednou zastavily – ukazováček sklouzl několik milimetrů po akrylových vláknech. Automaticky sklopila oči, aby se podívala. Netušila, co objeví.

Co může odhalit tenhle kousek rozpárané látky?

Pohled Marianne Augressové se zastavil, přimhouřené oči zaostřily na sepraná písmena. A vtom ji znenadáni pravda uhořdila do očí.

Najednou do sebe zapadly všechny kousičky puzzle. Včetně těch nejméně pravděpodobných.

Raketa, les lidožravých obrů, piráti a jejich potopená loď, amnézie tropického hlodavce, poklad, čtyři věže zámku, všechny ty fantasmagorie, v nichž ona a její muži už pět dní bezradně tápali.

Bajky chlapce s příliš rozvinutou fantazií. Kdyby mu věřili...

Všechno bylo napsáno tady. Malý Malone si nic nevymyslel!

Všechno bylo obsaženo ve třech slovech na kousičku látky přišité na tomhle němém svědkovi. Všichni měli toho plyšáka v ruce, ale nikdo si ničeho nevšiml. Soustředili se výhradně na to, co říkal. Příliš upovídaný plyšák, kterého poslouchali, ale nedívali se na něj. Na plyšáka, kterého zavraždili, aby ho navždycky umlčeli, a kterého jeho vrah odhodil do křoví.

Komisařka zavřela na okamžik oči. Najednou ji napadlo, že kdyby teď někdo dokázal přečíst její myšlenky a zachytil je, jako náhodně zachytíme kousek rozhovoru na ulici, nutně by si o ní myslel, že je šílená, pokud by neznal začátek příběhu.

Plyšák přece nemluví, nepláče, neumírá. Na to přestaneme věřit ve čtyřech, možná v šesti, ale maximálně v osmi letech.

Ano, kdyby někdo začal tento příběh touto kapitolou, považoval by ji za cvoka. Někdo, třeba ona sama, je přece tak racionální!

Jako byla ještě před pěti dny.

Marianne stále tiskla plyšáka k hrudi a otočila se dolů ke stovkám schodů, po nichž právě vystoupala. Zachvátila ji závrať. V dálce nad sebou viděla jenom donekonečna se táhnoucí prázdnou oblohu, oblohu skoro stejně černou jako oceán, jehož šedivé vlny se mísily s mraky.

Ještě necelých dvacet schodů. Jibé už nahoře nastartoval Mégane, slyšela, jak motor přede. Zrychlila krok, stálo ji to poslední síly.

Teď když se jí pravda vyjevila v plném světle, zbývala jedna jediná otázka.

Budou mít čas je zastavit?